

Complexul lăcustei și ziua ispășirii finale

12 mai 2004

Gili Cârstea

Aflați la granița patriei făgăduite, copiii lui Israel s-au descoperit cu totul nepregătiți să intre în ea. Deși Domnul dorea să le ofere o patrie cadou, ei au hotărât că este necugetat să se aventureze într-un teritoriu necunoscut fără o cercetare temeinică, profesională. Spuneau că ar fi necesară o acțiune de spionaj, la care să participe persoane competente. Cărtirile lor au fost auzite de Domnul. Ne imaginăm durerea cu care a spus El lui Moise să asculte glasul poporului. Vor avea misiunea cerută.

Au ales oameni cu nume dintre conducătorii semințiilor lor. Un comando din 12 oameni competenți, care au făcut un studiu aprofundat în cazul respectiv. Concluzia lor a fost, cu excepția a două voci, că misiunea este irealizabilă, țara este greu de cucerit iar pe lângă uriașii care o locuiesc, ei se vedeau ca lăcustele. Doi membri ai comando-ului au avut o altă imagine despre situație. Ei spuneau că misiunea este realizabilă, dacă poporul este dispus să conteze pe ajutorul și căile lui Dumnezeu.

Dar majoritatea celor zece, evident tulburați de raportul naiv al celor doi, au început să „înegrească” țara, spunând că au de-a face cu o țară care „mănâncă” pe locuitorii ei. Glasul lor a fost ascultat, iar gloata îngrozită de pericolele care le stăteau înaintea s-a ridicat furioasă împotriva lui Caleb și Iosua. Doreau să-i omoare cu pietre, căci ei înțelegeau, din raportul celor doi, că ei amăgesc poporul pe un drum care duce la nimicirea națiunii. Doar intervenția miraculoasă a norului de foc a stopat această nebunie.

Acestea au fost evenimentele care au dus Israelul pentru patruzeci de ani în pustie, unde au murit toți cei care au avut o parte în această teribilă decizie.

Situația este plină de învățăminte pentru noi, cei care am ajuns la granițele Canaanului ceresc. Văzând cărtirile și confuzia poporului care urma să fie binecuvântat cu ploaia târzie și marea strigare, Domnul a hotărât să ofere acestui popor o foarte prețioasă solie.” Aceasta urma să fie analizată de conducătorii poporului nostru în sesiunea CG de la Minneapolis, în 1888.

Spre nenorocirea noastră, acolo s-a manifestat din nou complexul lăcustei. Deși doi dintre ei au spus că țara este ușor de cucerit, dacă acceptăm neprihănirea lui Hristos, marea majoritate a lor au declarat că solia nu este biblică, nu este conformă cu rațiunea, slăbește cerințele legii și duce poporul la entuziasm și fanatism. Ba chiar erau dispuși să voteze interzicerea ei în biserică, iar cei doi urmau să suporte echivalentul modern al pedepsei înaintașilor lor. Doar prezența lui Moise modern i-a salvat pe cei doi de exil spiritual.

Așa se face că ziua ispășirii pentru cei vii a fost amânată, iar acest popor se învâртеște și astăzi în jurul muntelui fără să știe de ce. Situația noastră este și mai disperată. Cei care s-au revoltat împotriva Domnului în 1888 au murit, dar generațiile următoare au moștenit spiritul, mentalitățile și teologia opozanților din 1888, pe care le privesc a fi adevăr legitim adventist. Astăzi, teologii adventiști îi acuză pe Waggoner și Jones de tot felul de vinovății, ca și cum solia lor ar fi vreo fabricație a școlilor de teologie. EGW a spus „în tonuri clare și distincte” că solia era de la Dumnezeu, că solii trimiși cu ea au „acreditare divină,” iar opozanții au fost mânați de spiritul lui Satana, care i-a orbit și stârnit împotriva acelei „foarte prețioase solii.”

Ce ar trebui să creadă biserica, privind cum teologii ei de astăzi continuă acuzațiile împotriva solilor și soliei Domnului cu același zel și patimă ca și înaintașii lor? Cum se face că nu am reușit să înțelegem că raportul minorității a fost cel corect, în cazul Caleb-Iosua, ca și în cazul Jones-Waggoner? În ambele cazuri Moise a avertizat că suntem pe terenul fermecat al lui Satana și că viitorul va fi sumbru dacă nu ne dezmetim:

„Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis n-au dispărut nicidecum; semințele semănate acolo sunt gata să răsară la viață și să dea o recoltă bogată. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost niciodată smulse, iar ele continuă să otrăvească judecata, să pervertească percepția și să orbească înțelegerea celor care vin în contact cu solia și solii... Necredința și-a făcut drum în rândurile noastre... Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostaziat, pentru că ei țin la calea lor și uită calea Domnului. Adevărata religie, singura religie a Bibliei, care propovăduiește iertarea doar prin meritele unui Mântuitor răstignit și înviat, care mărturisește neprihănirea prin credință în Fiul lui Dumnezeu, a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată și lepădată... Ce viitor ne așteaptă, dacă nu reușim să ajungem la unitatea credinței?” (TM 467).